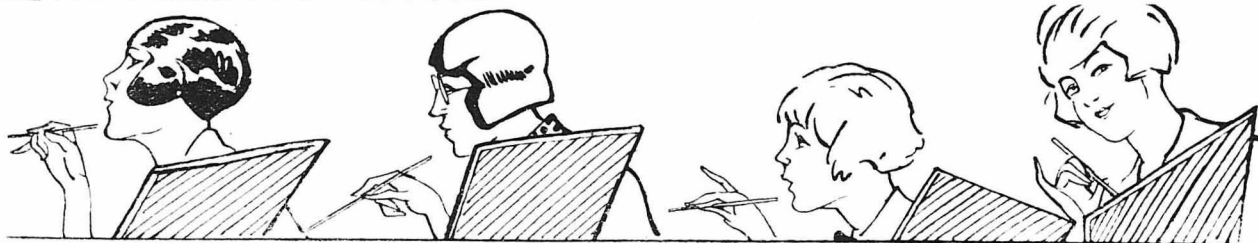

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΤΕΛ

Στὸ παλάτι τῶν Κοντέ. Ἐνας περίφημος μάγειρος. Ὁ Λουδοβίκος 14ος στὸ Σαντιγύ. Ἔορται καὶ συμπόσια. Ὅπου δὲν φτάνει τὸ ψηφὸ γιὰ ἄλλους τοὺς συνδεδεμένους. Ἡ ἀπελπισία τοῦ ἀρχιμαγείρου. Τὸ περίφημο πρόγευμα. Ὅπου τὰ ψηφὰ εἶνε ἄφθονα μὰ τὰ ψάρια λίγα! Ἡ τραγικὴ ἀπόφασις. Ὁ ἐπαγγελματικὸς ἐγωϊσμός. Ἡ αὐτοκτονία τοῦ ἀρχιμαγείρου. Τί γράφει ἡ κυρία ντὲ Σεβινιέ. κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἐνα γεγονός πού ἔμεινε ἱστορικὸ, ἀποθανατισθὲν ἀπὸ τὴν κυρία ντὲ Σεβινιέ στὶς περιφρήμας ἐπιστολῆς τῆς, ἦταν καὶ ἡ αὐτοκτονία τοῦ Βατέλ πού συνέβη στὶς 26 Ἀπριλίου 1671 στὸν πύργο τοῦ Σαντιγύ, ἕνα ἀπὸ τὰ θωρακίστα παλάτια τῶν πριγκίπων τοῦ Κοντέ, ἐξαδέλφου τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Ὁ μέγας Κοντέ, διὰν δὲν βοικόντανε στὸν πόλεμο, ἀγαποῦσε νὰ ξεκορμάζεται ἐκεῖ. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ νικητὴς τοῦ Ρουτρονά ἦταν πενήντα χρόνων, μόνις εἶχε καθιερώσει τὴν ἐλευθέρου Κομητεία κ' ἰσχυροῦσαν νὰ ἐσθιάη στὶς Κάτω - Χώρες.

Ἐν τῷ μεταξὺ μεγάλης ἐστὶς ἰσχυροῦσαν στὸ Σαντιγύ, στὶς ὁποῖες, προσκληθεῖς, εἶχε δηλώσει ὅτι θὰ συμμετεῖχε κ' ὁ βασιλεὺς ὁ Λουδοβίκος XIV. Γιὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ γένια τῶν ἐστῶτων αὐτῶν, εἶχε ἐπιστολατενθῆ ἕνας ολόκληρος λόγος μαγειρίων ὁ ὅποιος τελόφως ὁπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ προσηφῶνου βασιλικῷ ἀρχιμαγείρου Βατέλ, πού ἐθροῦρετο ὡς μεγαλοπρὸς στὴν τέχνη του. Ἴδου τί γράφει γ' αὐτὸν ἡ κυρία ντὲ Σεβινιέ: «Ὁ μέγας Βατέλ, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος τοῦ ὁποῖου ἡ ἱκανότης ξεχωρίζε ἀπὸ τὴν ἱκανότητα ὄλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἔχει ἀντίληψη μὲ τὴν ὁποία θὰ μπορούσε νὰ νερβωνῆ ἕνα ολόκληρο κράτος». Ὁ Βατέλ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων τιμητικῶν του διακρίσεων, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φορᾷ σπαθί, ἐλάμβανε μισθὸ στρατηγῶ καὶ τοῦ εἶχε παραχωρηθῆ ἕνα ολόκληρο διαμέρισμα μέσα στὸν πύργο. Μὰ δὲν ἦταν καὶ μικρὴ δουλειὰ νὰ προτιμᾷ μὲ γένια οὐτὸ ὅποια θὰ ἔτρωγε, ἐκτὸς τοῦ βασιλέως, ὄλοι οἱ μεγαλείτεροι εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας.

Ὁ βασιλεὺς συνοδευόμενος ἀπὸ πολυάριθμην ἀκολουθίαν ἔφθασε στὸ Σαντιγύ στὶς 25 Ἀπριλίου τὸ βράδυ. Μὰ ἀμέσως ἡ πρώτη ομιφορὰ ἔπληξε τὸ Βατέλ: Κατὰ τὸ δέπντο πού παρετάθη ὁ λίγος, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδαιτηριώτας ἔκεινταν χωρὶς ψηφὸ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν γίνε προσηφῆνες γιὰ τὸσους προσκεκλημένους.

Ὁ Βατέλ τότε περιλυσος, ἄρχισε νὰ λέη σποὺς φίλους του:

— Πάει! ἀιμάστεικα! αὐτὸ πού ἔπαθα ἦταν ἕνας ἐξεντελισμὸς ὁ ὅποιος θὰ μὲ θανατώσῃ. Συγχρόνως δὲ ἔλεγε στὸν ἐμπιστο τοῦ προσηφῆρος Κοντέ Ζὰν ντὲ Γκονοβίλ:

— Τὸ κεφάλι μου στρυφορνοῖται, τᾶνω χαμμενα! Βῆθησθε μὲ νὰ ὄσωσ ὁδηγίςε σὸ προσηφῆρικό μου!

Ὁ ντὲ Γκονοβίλ τὸν ἐροῖθησε ὅσο μπορούσε, μὰ βλέποντας ὅτι ἡ ἀπελπισία τοῦ Βατέλ ἐμεγάλωνε ὄλοένα, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πριγκίπων Κοντέ, ὁ ὅποιος ἐκτιμῶσε πολὺ τὸν ἀρχιμαγείρὸ του. Καί, πράγματι, ὁ πριγκίπων, ἀρῆγοντας: τὸ βασιλέα καὶ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς, κατέβηκε στὰ μαγειρεία δυν ἄρχισε νὰ τὸν παρηγορῆ, λέγοντάς του:

— Μὰ ὄχι, Βατέλ, δὲν ἔχεις δίκην... Τὸ φαί τοῦ βασιλέως ἦταν προσηφῆρικό!

— Ὑψηλότερα, ἀπάντησε ὁ Βατέλ, ἡ καλοσύνη σας μὲ ὑποχρεώνει μὰ ἔξω καλά ὅτι τὸ ψηφὸ ἔλειψε ἀπὸ δύο τραπέζια...

— Ὅχι, ὄχι, τοῦ εἶπε γένιαματα ὁ πριγκίπων, μὴ θλιβθεῖτε κ' ὄλα πάνε περιφῆμα.

Ὅσοις ἐκείνη ἡ νύχτα πέρασε. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βατέλ ἔβγαλε πρῶτος στὶς 4 τὸ πρωί. Ὅλοι κοιμόντοσαν ἀκόμη μέσα στὸν πύργο, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μαγείρους καὶ τοὺς βοηθοὺς των, οἱ ὅποιοι ἀναβαν κίβλας τι: φωτιεῖς γιὰ τὴν παροσκήνη τῶν πρῶτων προσηφῆματος. Οἱ προσηφῆται τῶν τροφίμων ἄρχισαν νὰ φάνουν. Ἀπὴ τὴν φορὰ τὰ κρεάτα γιὰ τὸ ψηφὸ ἦταν τόσο ἄφθονα, ὥστε θὰ πείσωναν ὄσοις τὰ μούα. Μὰ τὰ ψάρια ἦταν ἐλάχιστα, τὸ ἕνα δεκάτω μόνις τῆς παραγγελίας πού εἶχε κάνει ὁ Βατέλ.

— Αὐτὰ εἶν' ὄλα; ῥώτησε ὁ Βατέλ τὸν προσηφῆτην.

— Μάλιστα, κύριε! τοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνος.

Ὁ Βατέλ, προσηφῆτικὸς καθὼς ἦταν, ἐκτὸς τῆς παραγγελίας πού εἶχε κάνει στὸν εἰδικὸ προσηφῆτην, εἶχε στείλει πολλοὺς ἀνθρώπους: του στὰ κορινὰ λιμάνια γιὰ νὰ τὸ φέρουν ψάρια. Γι' αὐτὸ καὶ προέβλεπε κάμ-

ποσην ὄρα, μὰ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους του δὲν ἔφτανε. Ἡ ὄρα πρῶτος καὶ ὁ μαίτη-ντ' ὄτελ τῆς αὐτῆς ἀντιπρονοῦσε νὰ οεβθίη τὸ πρῶτο πρόγευμα. Κανεῖς δὲν φανῶταν. Ἡ ἀπελπισία τοῦ Βατέλ ἦταν ἀπεψήρατη. Στὸ τέλος ἀποφασίστηκε τὸ πρόγευμα νὰ οεβθισθῆ χωρὶς τὰ ψάρια. Ὁ Βατέλ, ἀπογοητῶς, δὲν ἔβαλε πικονιά στὸ στόμα του. Τὸ κεφάλι του ἦταν φλογομένο καὶ μόνις μπορούσε καὶ σκεκῶταν στὰ πόδια του ἀπὸ τὴν ταραχὴ του.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸν εἶδε ὁ ντὲ Γκονοβίλ, στὸν ὁποῖο εἶπε:

— Ἄ! πάει! πάει! ἡ ντροπὴ εἶνε μεγάλη! Ἔθὰ μπορούσα νὰ ζήσω!

Ὁ Γκονοβίλ ἄρχισε νὰ ἀσπνιενεῖται μὰ νὰ τὸν παρηγορῆσῃ, μὰ ὁ Βατέλ ἔβγαλε οεκαζόνιας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ γένια του.

Τραβῆσε κατ' ἐσθῆσαν στὴν κίμασή του. Ἐκεῖ στήριξε τὸ σπαθί του ἀπάνω στὴν πόρτα κ' ὄρυμντας ἔβγα ἀπάνω ὁ αὐτὸ γιὰ νὰ τὸν τορπῆσῃ τὸ στήθος. Τὴν πρῶτη φορὰ καὶ τὴ δέυτερη ἀπέτυχε καὶ τραυματίστηκε μόνον. Τὴν τρίτη δυνος φορὰ τὸ σπαθί τὸν πέρασε ἀπὸ τὴν καρδιά κ' ἔβγαλε κἀτω νκρός!

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν ἄρχισε νὰ φθάνουν ἀπ' ὄλα τὰ σημεῖα οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ προσηφῆ Βατέλ, κομίζοντας ἄφθονα ψάρια. Στὰ μαγειρεία, ψάχνον νὰ τὸν βροῦν γιὰ νὰ τὰ ἐτοιμάσῃ, μὰ ὁ Βατέλ δὲν φαίνεται πούθεν. Ἀεβαίνον τότε στὴν κίμασή του καὶ βοηθοὺν τὴν πόρτα κλειστή. Χτυποῦν ἐπανειλημμένως, κανεῖς ὄμως δὲν ἀπαντᾷ. Ἀναγκάζονται τότε νὰ τὴν παραβιάσουν καὶ, μπαίνοντας μέσα, εἶδαν τὸ Βατέλ νεκρὸ νὰ κολλεμᾷ στὸ αἷμα του... Ἐσπευσαν νὰ τὸ ἀναγείλουν στὸν πριγκίπων Κοντέ, ὁ ὅποιος λυπήθηκε πολὺ καὶ ἔκλαψε μάλιστα γιὰ τὸ θάνατο τόσο εὐνοειδῆ τοῦ ἀρχιμαγείρου του. Ἀναγγέλοντάς του δὲ σὸ βασιλέα, ὁ πριγκίπων εἶπε θλιβμένος:

— Αὐτοκτόνησε γιὰ νὰ μὴν ἐξεντελισθῆ στὴ δουλειὰ του.

Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἐπαίνεσαν τὸ διάβημα τοῦ Βατέλ, κ' ἄλλοι τὸ κατηγοροῦσαν. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα εἶπε ὅτι εἶχε νὰ πᾶν πέντε χρόνα στὸ Σαντιγύ, ἐπειδὴ ἤξερος ὁ πόση στενοχώρια θὰ ἔβραζε τὸν Βατέλ ἡ παρουσία του. Εἶπε ἀκόμη στὸν Κοντέ ὅτι δὲν ἔκανε καλά πού εἶχε ἀνάθεση στὸ Βατέλ τὸ οεβθίσμα ὄλων τῶν συνδαιτηριώτων. Ἀν τὸν εἶχε ἀνάθεση δὴ τραπεζία μόνον, ὁ δυστυχὴς μάγειρος δὲν θὰ στενοχωριόταν τόσο. Ὅσοσο πιά ἦταν πολὺ ὄγα.

Μέσα στὴν ἀταξία πού ἐπεκράτησε στὰ μαγειρεία καὶ γενικῶς στὴν ἔπρεια μετὰ τὴν αὐτοκτονία, ὁ πιστὸς Γκονοβίλ πῆρε τὴ θέση τοῦ Βατέλ. Προετοιμάσε, γιὰ τὸ πρόγευμα τὰ ψάρια — τὴν αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τὸν προκατόχου του — τὰ ὅποια ἦσαν ἀφθονώτατα.

Σχετικῶς γράφει ἡ κ. ντὲ Σεβινιέ: «Οἱ προσκεκλημένοι ἔφαγαν πολὺ καλά, εἶβησαν περὶπατο, ἔπαιξαν καὶ πῆγαν τὴν νύχτα στὸ κυνήγι».

Ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ κυνήγι ὑπῆρξε δειροφῶδες, ἂν πιστέψῃ κανεῖς τοὺς χορογράφους τῆς ἐποχῆς. Ὁλόκληρο τὸ γειτονικό δάσος ἦταν φωτισμένο ἀπὸ γίλια γανόρια, καὶ τὰ σκυλλιά, περὶφῆμα λαγονικά, κεντηροῦσαν τὰ ἔλαφα, ἐσθελίζόμενα ἀπὸ τοὺς λοχσοφῶδες οἱ ὅποιοι κρατοῦσαν δαυλοὺς ἀναρμμένους, ἐνὸς ἀπὸ δυνε τίς μεριεῖς ἀντηχοῦσαν μελωδικοὶ οἱ ἦχοι τῶν κυνηγετικῶν κερᾶτων.

Ἐντομεταξὺ στὸν πύργο ἐφροντίζαν γιὰ τὴν κηδεῖα τοῦ Βατέλ. Ὁ πριγκίπων τοῦ Κοντέ διέταξε νὰ ἐνταφιασθῆ στὸ κοιμητήριον τοῦ Ἁγίου Φιλιπποῦ, μεταφερόμενος ἐκεῖ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ αὐτὸ τὸ ὅποιο θὰ ουνυόδωναν τέσσερες ἀξιωματικοὶ τῆς ἀκολουθίας του. Ἔτσι καὶ ἔβγνε. Τὴν ταρῆ του παρηγοροῦ ἦσαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς καὶ ὄλοι οἱ κάτοικοι τῶν περὶχωρῶν.

Στὸ ἴδιο μέρος ὄπου ἔθαψαν τὸ Βατέλ, μετὰ ἐννεήντητα δύο χρόνια, μὰ γιοπομένη νύχτα τοῦ Νοεμβρίου, βροχῆκα τὸ πτώμα τοῦ ἀββῆ Ποεβῶ, τοῦ οεγγροφῶδες τῆς Μαδὸν Λεοκῆ καὶ ἐφημερῶδες τοῦ πύργου τοῦ Σαν-

Ὁ ἰδεώδης ἀρχιμαγείρος Βατέλ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΙΣΤΟΡΙΪΤΣΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Μίσηρη γυναίκα :

Ο κύριος και η κυρία Μιλός μπαίνουν σιά καταστήματα του Λούβρου για ν' αγοράσουν ένα καπέλλο για την κυρία από τα τελευταία σχέδια. Η υπάλληλος τρέχει προθυμότητα και τους φέρνει ένα σωρό μοντέλα.

— Αυτό να πάω, λέει ο Μιλός στη γυναίκα του, δείχνοντάς της ένα.

— Τι λες καίμενε. Τέτοιο καπέλλο δεν φορεί καμιά.

— Τότε πάω αυτό εκεί.

— Αυτό ; Έτσι σιγά καλά σου ; Τέτοια φόρμα... τη φορούν όλες !...

Ένας ζητιάνος πάει μιὰ ημέρα και χτυπάει στην πόρτα του Ρότι, και παρ' όλη την άρνηση της κυρίας, επιμένει να του δώσουν ελεημοσύνη. Η κυρία Ρότι κουρασμένη από την έπισημόν του του λέει.

— Άκουσε. Αν δεν φέρης άμέσως θά φωνάξω τον άδικο μου.

Ο άνδρας σας δεν είχε στο σπίτι.

Η κυρία Ρότι γίνεται έξω φρενών.

— Πού τό ξέρεις ; του λέγει.

— Δεν είναι δύσκολο να τό μαγειρήσ κανείς, λέει ο Ζητιάνος. Ένας άντρας που έχει τόσο τοφάνου και μίσηρη γυναίκα δεν πάει στο σπίτι του παρ' όλο μονάχα για νά φάη !...

Ένας έπαίτης μπαίνει σ' ένα ιουδαϊκό και ζητεί ελεημοσύνη από τον καταστηματάχη. Αυτός άρνείται και τον διώγει. Ο έπαίτης βγαίνοντας παρακαλείται για τή σκληρή διαγωγή του ένοδόχου σ' ένα συνάδελφό του.

— Ω, έφώναξε εκείνος. Ο καλός θεός θά τον τιμοσήρη για τον έγωισμό του.

— Αυτό έγινε κι' όλοι, απήτησε, ο άλλος δείχνοντάς τον ένα άσημνο κοντάκι που τό είχε κλέψει και τό είχε κούρει στο πατωφόρι του !.

Μεγάλο γεύμα στους Μιλός τους κουσινέκτους. Μεταξύ των προσκεκλημένων είχε και ο Ρότι τραπεζίτης σήμερα και ύποπτο ύπεκκιμενο άλλοτε.

Όλα παραινούν ώραία ως τή στιγμή που κάποιος αντιλαμβάνεται ότι του έκλεμαν τό χρυσό ρολόγι του. Γνωστοποιεί τήν κλοπή στον ασκοδολότη.

— Ποιον ύποτεινέσατε ; τον έρωτά ο Μιλός.

— Αυτόν εκεί τον κύριο, λέει ο προσκεκλημένος.

— Α, είναι ο κύριος Ρότι ο τραπεζίτης. Πησιμέντε μιὰ στιγμή.

— Σας παρακαλώ, κύριε Μιλός, μη κάνετε τιποτέ. Ένας τραπεζίτης... δεν θά ήθελα να δημοσιευθή σ' αυτό.

Ο Μιλός δεν άκούει και παραινεί στο σαλόνι, από όπου ζαγαρωμένη οσ έργο κρατώντας στο χέρι τό χρυσό ρολόγι.

— Πάστε του, φίλε μου.

— Σας επέτρεψε να τον φράξετε ο κύριος Ρότι.

— Ηγο κερνιτό να καμώ τήση φραξία. Τού τό ήθελα από τήν τούτη του ζωής να τό καταλάβη καθόλου.

Ο Μιλός και ο Βαίς συναντιούνται στο δρόμο.

— Άκουσε Βαίς, στοιχηματίσω χιλία φράγκα ότι μαγειρεύει έφραγε τό μεσημέρι.

— Το δέχομαι.

— Έφραγεσ οσανάκια.

— Και πώς θά τό άποδείξης.

— Στά γένεια σου και στο χιλιό σου έχουν μείνει φέλλα από βραζιμένο οσανάκι.

— Έχρασε τό οτιόχημα. Έφραγα οσανάκια, αλλά προ όκτιό ήμερών.

Ένας φτωχός έπαίτης έβραϊός πάει και βρούκει ένα άμύθηροκό του τραπεζίτη και του ζητεί ελεημοσύνη.

— Άκούστε, φίλε μου, του λέει ο τραπεζίτης με τόνο προσεταιρευτικό. Σας προτείνω ένα πράγμα. Έχω έναν υπάλληλο που κερδίζει είκοσι φράγκα τήν ήμέρα. Θα τον διώξω και θά σας δώσω τή θέσι του με ελοκοπάντες φράγκα τήν ήμέρα. Αυτό θά σάς έαιτωρήγη να ζήτε χωρίς να έπαυήτε.

— Παρακαλώ κύριε, είπε ο άλλος. Έγώ έχω να σας κάμω μιὰ άλλη πρόταση. Αφήστε τον καθήμενο τον υπάλληλό σας να έργάζεται ήσυχια και πληρώστε μου τή διαφορά των πέντε φράγκων τήν ήμέρα για δέκα χρόνια !...

τιγύ, στον όποιον ο Βατέλ ήταν άρχιμάγειρος.

Κατά τα τελευταία χρόνια θέλησαν ν' αποδώσουν τήν αυτοκτορία του Βατέλ, σέ μιὰ αίτια περισσότερο φρονική και λιγώτερο άσεία από τήν άπόρνηση στην όποία τον έφεραν αι παρατηρηθείσαι μικροελλείψεις κατά τήν έκτέλεση των καθηκότων του. Έπταν δηλαδή διε ο Βατέλ αυτοκτόνησε επειδή έπαυσε μιὰ κυρία τής αλληξ, ή όποία όταν τής έξομολογήθηκε τό αίτήμά του, του φρόθηκε περιφρονητικά. Πιθανόν να συνέβη κι' αυτό, μα σχετικός δεν ύπάρχει κανένα πισοτήριο, ενδ έπί τής άλλης έκδοχής ύπάρχουν αι άξιόπιστοι έπιστολάι τής κ. ντε Σεβινιέ.

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Για τον πνευματοδέστατο άγγλο ζωγράφο Ουίστλερ διηγούνται τό εξής ανέκδοτο :

— Σήμερα τό πρωί, μαίτη, του είπε κάποτε μιὰ γνωστή του κυρία, γυρίζοντας στο Λονδίνο από τήν έξοχική μου έπαυλη, ένοιωσα μιὰ μεγάλη συγκίνηση. Τήν ώρα που περνούσα από τον Τάμεση, ή ομίχλη ήταν τόσο άραία, που όλα είχαν πάρει μαγευτική όψη, μου έθύμησαν μερικά από τά πιο χαριτωμένα σας τοπειά... Ήταν κάτι τό έξαιρετικό, σάς βεβαιώνω.

— Ναι, απήτησεν ο Ουίστλερ. Η φρίδες άρχισε, πρώτα, τώρα τελευταία, να... προσαρμόζεται σιγά-σιγά προς τήν τέχνη !

Για τον Ουίστλερ διηγούνται ακόμη και τό εξής χαριτωμένο ανέκδοτο :

Ο πνευματώδης αυτός ζωγράφος δεν μπορούσε να ύποφέρει τον τεχνοκρίτη Ράσκιν, τον όποιον έθεωρούσε ως ζωγραφικός άνατάρτιστο. Μια μέρα που έξέφραζε τήν γνώμη του αυτή μπρός σέ μιὰ μεγάλη όμηγηρη, κάποιος φίλος του Ράσκιν σηκόθηκε και του είπε με θυμό :

— Ασημονείτε, κύριε, ότι ο Ράσκιν έχει περάσει όλη του τή ζωή στα Μουσεία ;...

— Αυτό δεν άρκει, απήτησεν ήσυχότατα ο Ουίστλερ. Μήπως και ο...όλλισμαν ό έντεταλμένος τήν φινάξη τής Πινακοθήκης δεν περνούσ όλη τή ζωή του άνάμεσα στα έργα των διασημοτέρων ζωγράφων ; Γιατί και αυτός να μη ποζάρη, τότε για... τεχνοκρίτης ! ;...

Μια ζωγράφος παρεπονείτο κάποτε στον Ουίστλερ για τήν άιστηρότητα με τήν όποιαν έκρινε τά έργα της.

— Μα κ. Ουίστλερ, του είπε στο τέλος, ζωγραφίζω τά αντίκειμενα όπως τά βλέπω.

— Ω, δεν έχω καμμία αντίρρηση σ' αυτό, απήτησε ψυχρά ο Ουίστλερ. Φαντάζουμαι μόνον τί τρομερό θά ήταν για σας άν καμμία μέρα έβλέπατε τά αντίκειμενα... όπως τά ζωγραφίζετε !...

Κάποτε όμως, ο Ουίστλερ, μ' όλη του τήν έξυπνάδα, βρήκε τον δάσκαλό του !

Τον είχε έπισκεφθή, στο άτελιέ του, ο Μάρκ Τουαίν. Άφου έφοξε μιὰ ματιά στους μεγάλους πίνακες που στόλιζαν τό δωμάτιο, ο μέγας Χιουμοριστής ειπε στον ζωγράφο δείχνοντάς του έναν μισοτελειμένο πίνακα :

— Θα γίνη πολύ όραίο, αυτό τό τοπειο φαντάζομαι... Άν ήμουν όμως έγώ στη θέση σας, θα έβρινα αυτό τό σύννεφο. Συγχρόνως άκούμητησε τό δάχτυλό του στον πίνακα.

— Θεέ μου ! Κύριε ; Τι κάνετε κει ! φώναξεν ο Ουίστλερ. Προσέξτε, λιγάκι ! Δεν βλέπετε πως τά χρώματα δεν έχουν ακόμη στεγνώσει !...

— Μην άνησυχείτε φίλε κύριε, απήτησεν ο Τουαίν χαμογελώντας άβυσσότατα. Φοράω τά γάντια μου... Δεν ύπάρχει φόβος να... λερωθώ !

Η άφέλεια του Μ. Σούου.

Στὴν Εβρώπη ύπάρχει μιὰ μεγάλη τάξη ανθρώπων που συλλέγουν με μανία «αυτόγραφα» συγχρόνως ενδύξων άνδρών. Οι άνθρωποι αυτοί εινε ή πληγή των διασημοτήτων τής ήμέρας. Ο Μπέρναρντ Σούου δεν μπορεί να τους ύποφέρη. Μόλις παρουσιασθή κανείς για να του ζητήση αυτόγραφο, στην άοχη γίνεται έξω φρενών. Στο τέλος όμως παρασύρεται απ' τήν καλή του καρδιά και... ύποκύπτει.

Πρό όλίγου καιρού, κάποιος τού έγραψε, από τή Νέα-Ζηλανδία, ζητώντας του ένα αυτόγραφο.

Ο Μπέρναρντ Σούου έγινε έξω φρενών. Και χωρίς να χάση καιρό, πήρε μιὰ κόλλα χαρτί και έγραψε :

«Οί συλλέκται αυτόγραφών εινε, κατά τή γνώμη μου, ή σύγχρονος μόστις τής άνθρωπότητος. Κι' επειδή δεν θά διορθωθούν ποτέ πρόκει να τους ξεκόψουμε έμεις, τήν έροζητική τους αυτή συνήθεια. Βοήσομαι λοιπόν στην άνάγκη, με μιγάλη μου έπιση, να σας άργήθω τήν χάση που μου ζητείτε. Υμέτερος...»

Και ύπέγραψε καρδιά-πλατειά : «Μπέρναρντ-Σούου».

Κατόπιν, ικανοποιημένος, έκλεισε τό γραμμα σ' έναν φάκελλο, και τότε ειπε στον εκ Νέας-Ζηλανδίας θανιστή του.

— Σεις που γνωρίζετε τον Ουίλλιαμ Λή, ερώτησε κάποιος τήν διάσημο άγγλίδα ήθοποιό Ιριδα Χαίτι, θά μπορούσατε να μου πητε τί είδους άνθρωπος εινε ;...

— Ο Ουίλλιαμ ; απήτησεν ή έξυπνη ήθοποιός. Ίδου, φίλε μου : Έάν τύχη να ήδτε σέ καμιά γωνιά δυό ανθρώπους, εκ των όποιων ο ένας να φανεται ότι πληττει θανάσιμα, ε, μπορείτε να εισθε βέβαιος ότι... ο άλλος εινε ο Ουίλλιαμ Λή !

